

сѣвсемъ на природата му и отъ тѣхъ той сѣздаваше наистина незабравими „хора“.

Колко много животъ и бодростъ внасяше въ пиеситѣ дето можеше да разлѣе малко отъ своя благъ смѣхъ ! И сякашъ Б. Андреевъ сѣзнателно търсѣше и намираше начинъ да даде тласъкъ на ролята си, като разнообрази и облагороди типа, ако това позволява пиесата, най-напредъ съ силата на смѣха, който у него стигаше до синора на благодушенъ хуморъ и никога до жестока сатиричностъ или до остра язвителностъ.

Сатиричните типове у него бѣха проведени тежко и мѣчително. Тѣ не сѣответствуваха на душевното му разположение — такъвъ бѣше директорътъ Мюшъ отъ „Топазъ“, а донѣкъде и предсмъртната му роля Спасое Благоевичъ отъ „Покойникъ“.

Но когато Б. Андреевъ попаднѣше на роля съ лекъ повѣй на хуморъ, у него се разгаряше творческа страсть, и той рисувахе образа съ богати краски : вѣрно, правдиво, убедително. Ето Вълчанъ Нановъ отъ „Боряна“ — първиченъ смѣхъ, волна широта на весело сърдце — или Петъръ Ефремовъ, една отъ сравнително лекитѣ и приятни роли на Андреева, отъ комедията „Дъщеритѣ на Ефремовъ“ на Ст. Савовъ, която той игра съ тънъкъ вкусъ на сцената и сѣздаде отъ тая роля типъ на прекрасенъ баща, сѣвсемъ въ неговъ стилъ.